

Η ΜΕΓΑΛΗΣ "ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ", ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΟΙΔΟΥ ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ

Ο περίφημος τενόρος Γκάρτσια κι' η τρελλή κέρη του. Τα κωμικοτραγικά μαθήματα της Μάλιμπραν. Μιά ιστορική «τουρνέ» της οικογενείας Γκάρτσια στο Νέο Κόσμο. Ο άτυχος γάμος της Μαρίας Φελίτσιας με τον άσωτο τραπεζίτη Μάλιμπραν. Οι αγώνες κι' οι θρίμβοι μιάς μεγάλης αοιδού. Ο παράφορος έρωας της Μάλιμπραν για τον βιολινίστα Σάρλ ντε Μπεριέ. Ένα μυθιστορηματικό ταξίδι στην Ιταλία, κλπ. κλπ.

ΠΩΣ όλες ή περίφημες γυναίκες του παλιού καιρού, περίφημες για την όμορφιά τους και το ταλέντο τους, έχουν ένα σωρό περιέργους και μυθιστορηματικούς θ' άλλους για την καταγωγή τους, έτσι κι' ή Μαρία Φελίτσια Μάλιμπραν, ή μεγάλη Ισπανοίταίδα αοιδός του ΧΙΧ αιώνας, έχει σύμφωνα με τις διαδόσεις τόν συγχρόνων της κάποιο σκοτεινό μυστήριο στα παιδικά της χρόνια. Έλεγαν δηλαδή τότε, ότι ή άμοφι Μαρία Φελίτσια δέν ήταν πραγματική κόρη του περιφήμου εκείνην την εποχή τενόρου Γκάρτσια, παρά ένα όρφατο κορίτσι

πού τό είχε μαζέψει μιά μέρα από τό δρόμο... Αυτή όμως ή διάδοσις, όπως απέδειξαν καθαρά οι βιογράφοι της μεγάλης αοιδού, είναι ένα ρωμαντικό παραμύθι. Η Μαρία Φελίτσια γεννήθηκε τό 1808 στο Παρίσι και δέν υπάρχει πειά καμιά άμφιβολία ότι ήταν κόρη του τενόρου Γκάρτσια, του περιφημοτέρου Όθέλλου στα χρονικά του Μελοδράματος.

Ο πατέρας της μεγάλης αοιδού, ένας ύψηλόσωμος κι' άθλητικός άνδρας, άγριωπός σαν κουρσάρος, είχε μιά παράξενη μά και κάπως δικαιολογημένη λόξα: "Ήθελε νά κάνει με κάθε τρόπο μεγάλους ήθοποιούς του Μελοδράματος. όλα τά παιδιά του. Γι' αυτό λοιπόν, όπως έλεγαν οι συνάδελφοί του, μάθαινε στα παιδιά του νά τραγουδούν από την πρώτη μέρα πού έρχόντουσαν στον κόσμο.

Φαντασθήτε τώρα τί τράβηξε από αυτόν τόν υπερβολικά φιλόμουσον πατέρα ή μικρούλα Μαρία Φελίτσια, πού ήταν ή εύνουμένη του! Έμαθε, καθώς λένε, νά κάνει τριλλίες πριν βγάλη άκομη τις φασκιές και σηκωθή από την κούνια της.

Η Μαρία ή ή Μαριέττα, όπως την έλεγε ο Γκάρτσια, ήταν ένα κορίτσι με άφανταστα ζωηρό χαρακτήρα. Ήταν ένα σωστό άγριοκάτσικο. Από τό πρωί ως τό βράδυ δέν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, παρά πώς νά ξεφύγη από την άγρυπνη πατρική επίβλεψη για νά σκαρφάλωση στα δέντρα και στα γιαπιά της γειτονιάς. Αυτή ή άνάγκη της, τρελλής κινήσεως της, έμεινε σ' όλη της τη ζωή. Μεγάλη πειά, όταν γύριζε τη νύχτα ύστερ' από μιά κουραστική παράσταση, δέν ξαπλώνοτανε σε μιά πολυθρόνα για ν' αναπαυθή λιγάκι, αλλά άρχιζε νά πηδάη όλες τις καρέκλες κι' όλα τά έπιπλα του διαμερίσματός της ως την ώρα πού έπεφτε κάτω σαν νεκρή, έξαντλημένη από την κόπωση και τόν ύπνο. Τό μικρό άγριοκάτσικο της παιδικής ήλικίας ζυπνούσε μέσα της κάθε τόσο κι' αυτό την ώδηγήσε μιά ώρα άρχίτερα στον τάφο.

Καταλαβαίνει λοιπόν κανείς πόσο λίγο ταιριάζανε αυτά τ' άκροβατικά της γυμνάσματα με τις επίσης άκροβατικές έξασκήσεις της φωνής της, πού της επέβαλε ο σκληρός κι' άγριωπός Γκάρτσια. Τό κάθε μάθημά τους καταντούσε άληθινή τραγωδία και φαίνεται καθαρά ότι ή Μαρία Φελίτσια δέν θά γινότανε ποτέ αοιδός, αν δέν την έξανάγκασε σ' αυτό ο πατέρας της με τό βούρδουλα στο χέρι!... Η Μάλιμπραν τις περισσότερες φορές έχυνε μαύ-

ρα δάκρυα, όσην ώρα τραγουδούσε κρυφά έννοιείται από τόν πατέρα της πού καθότανε στο πιάνο και της γύριζε την πλάτη. Έτσι έμαθε νά τραγουδάη και νά κλαίη συγχρόνως, δίχως τό κλάμμα της νά έλαττώνη διόλου την έντασι της φωνής της. Μ' αυτόν τόν τρόπο τραγουδούσε, παραδείγματος χάριν, την τελευταία σκηνή του "Όθέλλου" κι' έκανε τό κοινό νά παγώνη από τή φρίκη του...

***

Η Μαρία Φελίτσια «ντεμπουτάρισε» στο Λονδίνο τό 1823 σε ήλικία δεκαπέντε χρόνων και σημείωσε μιά περίλαμπρη έπιτυχία. Ύστερ' από ένα χρόνο, ο τενόρος Γκάρτσια πήρε την άπόφασι νά κάνει μιά μεγάλη «τουρνέ» στην Άμερική με τόν θίασό του και φυσικά δέν άφησε στην Εύρωπη την κέρη του. Ο θίασος του περιφήμου τενόρου ήταν κάπως περίεργος: "Αποτελείτο άπ' αυτόν, από τη γυναίκα του, από τό γιοιό του κι' από τις δυό κόρες του. Ήταν μιά πραγματική οικογενειακή «τουρνέ». Έπί πλέον ήταν ο πρώτος Ιταλικός μελοδραματικός θίασος πού έκανε τη εμφάνισή του στην Άμερική μ' έξησφαισμένη την θριαμβευτική έπιτυχία.

Έκείνο όμως τόν καιρό ή Μαρία Φελίτσια άρχισε νά μην άκούη τυφλά, όπως πρώτα, τόν αυταρχικό πατέρα της κι' αυτό βέβαια έκανε τόν Γκάρτσια νά μαινεται από τό θυμό του. Ένα βράδυ τέλος, έξω φρενών από τις τρέλλες της κόρης του, θέλησε νά της δώση ένα άλυσμόνητο μάθημα.

Στόν "Όθέλλο" του Ροσσίνι, ο Μαύρος δέν πνίγει όπως γίνεται στο δράμα, αλλά σκοτώνει μ' ένα μαχαίρι τη Δυσδαίμονα. Όταν λοιπόν έφτασαν στην τελευταία σκηνή, ο τρεμρός Γκάρτσια μπήκε μέσα στο δωμάτιο της Δυσδαίμονας κρατώντας στο χέρι του έν' άληθινό μαχαίρι. Η Μαρία πού έπαίξε τό ρόλο της Δυσδαίμονας είδε τό καλοκαοισμένο μαχαίρι καθώς και τις άγριες ζυματιές του πατέρα της και νόμισε ότι ήθελε νά την σκοτώση σ' άλήθεια!

Τρελλή τότε από τό φόβο της άρχισε νά τρέχη έξω κι' έκει στή σκηνή, τρέμοντας συγκορμη και νά παρακαλή σίγα νά τόν άγριεμένο Γκάρτσια: — Για τ' όνομα του Θεού, μη με σφάζης!

Μπορείτε τώρα νά φαντασθήτε την έντύπωσι πού έκανε στους θεατές, πού δέν είχαν καταλάβει τόν καυγά της Μαρίας Φελίτσιας και του Γκάρτσια, αυτή ή τόσο ρεαλιστική σκηνή!

Η Μαρία ώστόσο, άτίθασσά όπως ήταν, πήρε την άπόφασι νά λυτρωθή μιά για πάντα από τη σκλαβιά του πατέρα της και μιά μέρα παντρεύτηκε ξαφνικά τόν Αβουστο Μάλιμπραν, ένα βαθύπλοτο Γάλλο Τραπεζίτη, πολύ πιδό μεγάλο της στα χρόνια. Ο Γκάρτσια, έξω φρενών πάλι από τό θυμό του, άφου καταράστηκε την κόρη του μ' ένα ύπεροχο «ντό» από τά κατάβαρα του στήθους του, κι' άφου έσπασε τό κεφάλι του γαμπρού του μ' ένα άσημένιο καντηλέρι, πήρε την οικογένειά του και πήγε νά κάνει μιά μεγάλη «τουρνέ» στο Μεξικό.

***

Ο γάμος της με τόν Τραπεζίτη Μάλιμπραν, ήταν για τη Μαρία Φελίτσια, ή μεγαλύτερη άπογοήτευσι της ζωής της. Ο άνδρας της ήταν ένας «παρалуμένος» ένας άσωτος, πού την παράτησε γρήγορα στην τύχη της και ξανάρχισε τις παληές έρωτικές περιπέτειές του με τις γυναίκες του ήμικόσμου. Έπί πλέον, όχι μόνο δέν ήταν βαθύπλοτος, αλλά δέν

Η Μάλιμπραν

καί γεμάτος χρέη καί γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε παντρευτῆ τῆ Μαρία Φελίτσια, γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ μεγάλο ταλέντο της. Ἡ τρελλή κόρη τοῦ τενόρου Γκάρτσια, ὑπερήφανη σάν τὸν πατέρα της, ἀντιμετώπισε ἀμέσως τὴν κατάστασι δίχως κανένα παράπονο καί μιὰ μέρα ξεκίνησε μονάχη της γιὰ μιὰ «τουρνέ» στὴν Εὐρώπῃ, φεύγοντας ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς δανειστὰς τοῦ χρεωκοπημένου Μάλιμπραν. Στις 8 Ἀπριλίου 1827, δίχως ἱμπρεσάριο καί δίχως νὰ ξέρῃ κανένα, ἔκανε μιὰ θριαμβευτικὴ ἐμφάνισι στὸ Παρίσι, στὸ θέατρο τοῦ Ἰταλικοῦ Θεάτρου.

Τὰ κέρδη της λοιπὸν ἐκείνο τὸν καιρὸ ἦταν κολοσσιαία. Ὑστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, πασιγνώστῃ πειά, ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἴδια καταπληκτικὴ ἐπιτυχία στὸ Παρίσι κι' ἀπὸ κεί κατέβηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἰταλία. Αὐτὴ ἡ ἱστορικὴ «τουρνέ» πού κράτησε ἑφτά ὀλόκληρα χρόνια, ἔκανε τ' ὄνομά της τριένδοξο. Ἡ Μαρία Φελίτσια Μάλιμπραν ἦταν ἡ μεγαλύτερη θρίαμβος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ.

Μαζὺ ὅμως μὲ τόσοσ καί τόσοσ θριάμβους εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσῃ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὸν ἔρωτα. Ἡ Μάλιμπραν ἀγάπησε παράφορα τὸν Βέλγο βιολινίστα Σάρλ ντὲ Μπεριό, ἕναν ὄμορφο, σιωπηλὸ καὶ ἀληθινὸ καλλιτέχνη. Ὁ Μπεριό ὅμως ἀγαποῦσε τὴ Γερμανίδα ἀοιδὸ Σόνταγκ, τὴν ἀντίπαλο τῆς Μάλιμπραν, μὰ στάθηκε ἄτυχος στὸν ἔρωτά του, γιὰτὶ ἡ Σόνταγκ, τὸν παράτησε ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ γιὰ νὰ παντρευτῆ ἕναν ἄλλο. Ἔνα μῆνα λοιπὸν ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀτυχὴ περιπέτειά του, ὁ Βέλγος καλλιτέχνης ἔπαιξε βιολί σὲ μιὰ δεξίωσι στὸν πύργο τοῦ Κλιμαί, ὅταν εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ γιὰ νὰ τὸν συγχαρῇ ἡ περίφημη Μάλιμπραν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, τῆς εἶπε ὁ Σάρλ ντὲ Μπεριό κάνοντας μιὰ βαθεῖά ὑπόκλισι. Εἶμαι εὐτυχὴς πού μ' ἐπιδοκιμάζει ἡ μεγάλη Μάλιμπραν.

— Σὰς ἐπιδοκιμάζει μόνο; ἔκανε ἡ ἔρωτευμένη μαζὺ τοῦ ἀοιδός. Θεέ μου! Μὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι σὰς λατρεῖτε!...

Κι' ἀπὸ ἐκείνο τὸ βράδυ ἄρχισε γιὰ τὴ Μαρία Φελίτσια τὸ πιὸ τρυφερὸ καὶ τὸ πιὸ περιπαθὲς ἔρωτικὸ ρωμάντισσο πού εἶχε ποτέ της μιὰ γυναίκα...

***

Τὸ 1830 ἡ Μάλιμπραν ἔκανε πάλι μιὰ θριαμβευτικὴ «τουρνέ» στὴν Ἰταλία ὅπου ἐπὶ τέσσερα χρόνια ξετρέλλαινε κυριολεκτικὰ τοὺς συμπατριῶτες της. Στις 15 Μαΐου τοῦ 1834 βρισκόταν στὴ Μπολόνια κι' ἤθελε νὰ γυρίσῃ στὸ Μιλᾶνο, ὅταν ἀξάφνα ἔμαθε ὅτι ἡ χολέρα θερίζε τὴ Γένοβα. Ἡ Μάλιμπραν τότε, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν παραλιακὸ δρόμο, ἀπεφάσισε νὰ πάσῃ στὸ Μιλᾶνο περνώντας μὲ τ' ἄλλο πᾶνω ἀπὸ τὰ Ἀπέννινα. Κι' ἀλήθεια, μ' ἕνα μικρὸ караβάνι ἀπὸ ἀγωγιάτες πέρασε ἀπ' ὅλα τὰ ἐπικίνδυνα μονοπάτια, τραγουδώντας διάφορα κομμάτια ἀπὸ τίς ὄπερες κι' ὄμορφα λαϊκὰ τραγούδια. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε ξυπνήσει πάλι μέσα της τὸ «ἀγριοκάτισκο»...

Ὅταν ἡ Μάλιμπραν ἔφτασε στὸ Μιλᾶνο, ἔμαθε κατάπληκτῃ ὅτι εἶχε πεθάνει ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους της, ὁ μουσουργὸς Μπελλίνι. Ἡ Μαρία Φελίτσια τότε, κατάχλωμη, προφῆτεψε:

— Νοιώθω ὅτι δὲν θ' ἀργήσω κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὸν τάφο.

Κι' ἡ προαισθησίς της δὲν ἄργησε νὰ βγῇ ἀληθινή. Τὸ ἐπὶ μενο καλοκαίρι πού βρισκόταν μὲ τὸν δεύτερο ἀνδρά της, τὸν Σάρλ ντὲ Μπεριό, στὸ Λονδίνο, ἔπεσε μιὰ μέρα ἀπὸ τ' ἄλλο κι' ἔπαθε μιὰ ἐπικίνδυνη ἐσωτερικὴ αἱμορραγία, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ τελειῶς καλά. Στις 18 Σεπτεμβρίου λοιπὸν, ἐνῶ ἔπαιζε στὸ Μάντσεστερ, τὴ στιγμὴ πού τραγουδοῦσε μιὰν ὄρα, τὴν ἔπιασε πάλι ἡ αἱμορραγία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἦταν μοιραία καὶ τὰ ἐξημερώματα τῆς 23 Σεπτεμβρίου πέθανε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της Σάρλ ντὲ Μπεριό.

Ἡ σωρὸς της κατόπιν μεταφέρθηκε στὶς Βρυξέλλες, σ' ἕνα ὄμορφο μαρμάρينو τάφο, ἀπάνω στὸν ὁποῖο χαραχτήκε ἕνα ὑπέροχο ἐπιτάφιο τοῦ Λαμαρτίνου.

ἹΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ

Ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ' χρωστοῦσε τὴν ἀνάρρησί του στὸν πονηρικὸ θρόνο στὴν ἔνθερμη ὑποστήριξι τοῦ Ἁγίου Καρόλου, ὁ ὁποῖος τότε ἦταν καρδινάλιος τοῦ Μπαρομὲ.

Ὅταν ὅμως ἀργότερα ὁ καρδινάλιος αὐτὸς ἔμαθε μερικὰ κεναικὰ παρρησιώματα τοῦ Πάπα Γρηγορίου, τοῦ εἶπε:

— Ἄν τᾶξέρα ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ σὰς ἐψήφισα!

— Ἐσυχαίστε, ἅγιε πάτερ, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ ἔξυπνος Πάπας. Τὸ Ἅγιο πνεῦμα τὰ ἐγνωρίζε ὅλα, ὅταν σὰς ἐνέπνευσε νὰ μὲ ὑποστηρίξετε!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

Μὲς τὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τρὶ' ἀστέρια μᾶς φωτίζουν
Συντροφευμένα καὶ λαμπρὰ τὴ ζῆση μᾶς στολλίζουν:
Κρασακί καὶ τραγοῦδι κι' ἀγάπη ποθητῆ.

Μὲ τὸ ποτήρι στὸ δεξι τὶ νοιώθω δὲν γνωρίζω,
Στῆς φαντασίας τὰ φτερά τὸν κόσμ' ὄλο γυρίζω
Καὶ πίνω τὸ κρασακί κι' ὄλο ζητᾶω ἄκρασι.

Στὴν ἄρμονία τοῦ τραγουδιοῦ κάθε καρδιά σκιρτάει,
Κι' ἄν τρέχει καὶ τὸ δάκρυ μᾶς, χαρούμενο κυλάει,
Γιατὶ ἀπ' τὴν ἄρμονία παίρνει κι' αὐτὸ ζωῆ.

Κι' ὅταν ἀχτιδοτρέμενος προβαίνει τ' ἄλλο ἀστέρι,
Τότε ἡ καρδιά θὰ τραγοῦδῃ μὲ πόθο γιὰ τὸ ταῖρι.
Καὶ σάν κρασί πού βράζει θὰ θερμανθῇ κι' αὐτῆ.

* Ἄστρα σ' ἐμᾶς τὴ ζηλευτὴν ἀχτίδα σας χαρίστε,
Καὶ σὲ ζωῆ, σὲ θάνατο ποτέ μὴ μᾶς ἀφήστε,
Κρασακί καὶ τραγοῦδι κι' ἀγάπη ποθητῆ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ

(Ἀπὸ τὸν Λατινο Κάουλλο)

Κλάψτε Ἄφροδιτῆ κι' Ἔρωτες, ὄμορφοι καὶ κόρες,
Ὁ σπούργιτος ἀπέθανε τῆς πολυαγαπημένης
Πού ἀγαποῦσε πειότερο κι' ἀπὸ τὰ δύο τῆς μάτια.
Ἦταν καλὸς ὁ δύστιχος, τόσο τὸν εἶχε μάθει
Ὅσᾶν παιδάκι τρυφερὸ τὴν ποθητὴ μανοῦλα,
Μὲ τὸ πῖπὶ του τὸ γλυκὸ πάντα τὴν ἀκολουθοῦσε,
Κι' ἀπὸ τὸν κόρφο της ποτέ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ.
Καὶ τώρα πᾶει στὸ σκοτεινὸ δρόμο χωρὶς πιστόφια,
Σ' ἕσαν Ἄδη φθονερέ, πού τρὶς ἀνάθεμάσε
Τὶ ὄλες τοῦ κόσμου τὸ ἔμμορφες ἀνέσπλαχνα θερίζεις,
Κι' ἐμὲ τὸ μυριοχάριτο μου ἐξήλεψες πουλάκι.
Ὅ! τί κακὸ πού μ' εὔρηκε, ὦ μαῦρο μου σπουργίτη,
Τώρα γιὰ σένα ἐπρίστηκαν τῆς κορασιάς τὰ μάτια
Κι' ἔγιναν κατακόκκινα ἀπ' τὸ πολὺ τὸ κλάμμα.

AD. PYRRHAM

(Ἀπὸ τὸν Ὁράτιο)

Πές μου, Πύρρα, ποῖον σὲ ρόδα Ἐνῶ κρύβεις στὴν καρδιά
Σφίγγεις μὲς στὴν ἀγκαλιά σου. Τοῦ πελάου τὴν ἀπιστιά!
Καὶ μαζεύεις τὰ μαλλιά σου. Τὸ μαζεύεις τὰ μαλλιά σου.
Σ' ἔρωτόπλεχτῃ σπηλιά Ἐταψίδεψα καὶ ἔρω
Ὅλη ἀπλότῃ καὶ χαρά; Τὴν καρδιά σου ὁ μαυρισμέ-
ινος

Δύστιχος πού δὲν σὲ ξέρει Καὶ γυρίζοντας βρεγμένους
Καὶ πιστῆ του σὲ λογιάζει Ἀφιερώνω στὸ βωμό
Καὶ μὲ πάθος σ' ἀγκαλιάζει, Ὅ,τι ἀπάνω μου φορῶ.

ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

(Τοῦ Λουδ. Καρόνε)

Ἡ σκλάβα μου μὲ σκλάβωσε καὶ μὲ κρατεῖ δεμένο,
Κι' ἐνῶ γι' αὐτὴν λαχταρῶ μὲ κάνει νὰ πεθαίνω.

Μὲς σ' ἀνοδοδέσμη δροσερῆ ποτέ τὰ βλέμματά μου
Ρόδο δὲν ἐξανόλιζαν ὄραϊο σάν τὴν κυρά μου,

Ὅτε σὲ κάμπο λούλουδο, ὅτε κανέν' ἀστέρι
Πού νὰ βαλθῇ στὴν ὀμορφιά μὲ τὸ χρυσὸ μου ταῖρι.

Ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια της, ὀρθοσκληρὰ πληγώνουν,
Σκορπιοῦνται λάμψες κι' ὀμορφές πού γύρω μᾶς θαμπώ-
ινουν.

Κι' ἡ περισσὴς ἡ χάρες της ἐμὲ τὸν κύριό της
Μὲ μάγεψαν, μ' ἐσκλάβωσαν καὶ μ' ἔκαναν δικό της.

Καὶ λένε ὅσοι εὐτυχῆσαν νὰ ἴδουνε τὰ μαλλιά της,
Τὶ ἀξίζουν τὰ ξανθὰ μαλλιά μπροστὰ ἀπὸ τὰ δικά της;

Ἐκλεψε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ μελαψὸ τῆς χρῶμα
Πού λάμπει περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ χιόνι ἀκόμα.

Καὶ πρόσχαρη καὶ σοβαρῆ στὴν ὄψι δείχτει ἔξηνι,
Ἄλλὰ πὼς εἶνε βάρβαρη στὸ λογισμό δὲν μπεινι.

Στὴ γαλανὴ τὴν ὄψι της κάθε καρδιά γελάει,
Ἡ τρικυμία ξαφνίζεται κι' ὁ πόνος μᾶς σκορπᾶει.

Αὐτῆ ναι ἡ σκλάβα πού ἀγαπῶ καὶ μὲ κρατεῖ δεμένο,
Γι' αὐτὴν βασανίζομαι καὶ στὴ ζωῆ ἀπομένο.